

ря ми, бѣдѣщата принцеса д'Еволи, останѣ довица преди свадбата си, и сичката ни фамилія, фамиліята Аліяга са лиши отъ бѣдѣщата си слава. Побързахъ тогасъ да обадиж на дѣщеря си що сторихъ съ дѣте-то, което и са затекохъ тосъ часъ да потърсиж на монастыря и у честнытъ отцы на които го бѣхъ по-вѣрила.

— То бѣ излѣзло отъ тамъ, господине, было излѣзло, извика Жиралда, . . . дѣ да го търсимы, дѣ да го намѣримы ?

— Ето защо сѣкый день укорява себеси, когато азъ сама сгрѣшихъ.

— Не, майко моя, не, не трѣбаше никога да са отдѣлямъ отъ чедото си; найголѣмото ми престѣпле-ніе не е ражданьето му, но оставаньето му и може бы смъртьта му! Ето защо отъ нея минута въ нищо не ми повѣрвѣ, сичко ми трѣгнѣ назадъ; самытъ ми баща не ма утѣшава вече, защото, като оставихъ сына си, не смѣиж вече да му са помолѣж.

— Чуешъ ли, господине, извика Урака; вковало ѣ са въ ума че я е проклелъ баща ѣ!

— Да, да, пое Жиралда: неговото проклѣтіе на-прави да повѣне лицето ми; то ми отне хубостьта и самыя ми гласъ! и тогасъ богатствата ми, като са иждивихъ безумно, не са върнѣхъ вече; не ми останѣ друго, освѣнъ укорытъ на стѣвѣстыа, срамътъ и бѣдностьта. Ето дѣ са намѣрвамъ. . . . Когато до-дохъ въ този градъ, надѣяхъ са да пристанѣ на теа-тра; то бѣше послѣднето ми убѣжище; но на зла-честь, азъ, която искахъ да са укрийж отъ сичкытъ погледы, привлѣкохъ на себеси погледытъ на самого Петра Діаза, нашыя полицмейстеръ. Той ма не до-пустнѣ да представямъ и когато бѣдностьта, която ны натиска, и треската, която ма убива, исчер-пахъ сичкытъ ни средства, той ны обвинява, че смы откраднѣли единчкытъ нѣща, които ни оставатъ като поменъ на минжлото, послѣднытъ остаткы отъ богат-ството ни. Ето научихте, господине, происхожденіе-то имъ, и като гы видите ще разумѣите че рекохъ истината.